

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Χαρίμωνι, Ανατολίω, Γοτθίω,
Μάραρι. ι.

Ἐπειδὴ τοῖς ἁγίοις ὁ βίος ὁ ὑμέτερος
δακρύων γέρονει, καὶ ὁ βίος ἀενάων,
λογίζομενοι δὲ ἢν αἴτιαν χρειαιοῦ
φάσκοντες εἶναι, ἔπιχερον διαζήτε
βίον, ἔτε ἔργον ἀκολασίας καὶ ἀλά-
φαντες ἀφρακτοί, ἔτε λόγον ἀχρὸν
ἀρρήτων, γέγραφα παραμῶν, ὅπως γνω-
σιμαχίσαυτες, ἑαυτὸς μὲν ἀχρῶν καὶ
ὄνειδων, καὶ τῆς μελλούσης ἀδεχά-
σθαι χρίσεως, τοὺς δὲ ἁγίους τῆς ἐφ' ἑαυ-
τοῖς λύπης, τὴν δὲ ἐκκλησίαν δυσκα-
πλίωτα κηλίδος ἀπαλλάξῃτε.

Στρατηγίω ἑπισκόπῳ γεωσί κρετα-
τάντι. ια

Ἰοδί τιμώτατε, ὅτι ἐν παντὶ μὲν τῷ
βίῳ, μάστιγα δὲ νῦν ἔπιβαίνων τοῖς
ὄροις τῆς δοξάσης μὲν εἶναι ἀρχῆς, οὐ-
σης δὲ λειτεργίας, δίχμος ἂν εἴης κο-
λάζων τὰς αὐτῆς ἑπιθυμίας, ὥστε μη-
δεὸς τῆς παρὰ τοῖς ὑπηκόοις φωνῶ-
ν ἠτιάζου. καὶ γὰρ ἀχρῶν εἰ
τοῖς ἀρχιερωτοῖς ἑπιτάσσεν βυλό-
μνος, φωρεθείης μὲν δὲ σαυτὲ ἀρ-
χειν διωδάμνος.

Γαίω. ιβ.

Ὅτι ἡ κακία τὸ τερπνὸν ὀλέθειον ἔ-
χει, ἢ δ' ἀρετὴ τὸ ἑπίπονον, εὐκλεέ-
στατε, καὶ εὐδόκιμον, ἰδρῶσι γὰρ ἠ-
δέως ἀρδύεται ἡ εὐδοκίμοις, οἶδα
γὰρ τοῖνυμ τὴν μὲν φεύγειν, τῆς δ'
ἀπελξέσθαι.

Εὐτονίω Διακόνῳ. ιγ.

Τὸσῶτον οἱ συνοικουῦτες τῇ ἀρετῇ
τῆς ἀμοιρουῦτων αὐτῆς διετηγόρασιν,
ὅσον ἄνθρωποι μὲν τῆς θείων, ἀγγε-
λοι δὲ τῆς ἀνθρώπων. καὶ γὰρ τοῖς πο-

Charimoni, Anatolio, Gotthio, Ma-
roni. 10.

Quoniam vita vestra perenniū lachry-
marum causam & materiam sanctis viris
præbuit (considerantibus nimirum quid-
nam causæ sit, quòd vos, cùm Christianorū
nomen vsurpetis, Epicuream tamen vitam
ducatis, vt qui nec vllum libidinis atque
intemperantiæ facinus non perpetratum,
nec fœdum vllum & obscœnum sermo-
nem non prolatum reliqueritis) hac epi-
stola vos moneo vt ab improba vitæ ratio-
ne animum adducentes, & vos ipsos pro-
bris atque infamia, futurique iudicij seue-
ritate, & sanctos viros ea, in qua, vestra
causa versantur, mœstitia, ac denique Ec-
clesiam graui, nec facilè eluenda macula
liberatis.

Strategio, Episcopo nuper instituto. 11.

Illud scias velim, vir præstâtissime, quòd
cùm in omni vitæ curriculo, tum nunc
præfertim cùm ad fines, non tam imperij,
vt tu existimasti, quàm officij ac ministe-
rij ascendisti, æquum sit cupiditates iam
tuas reprimere atque coercere: ita vt vi-
tiorum eorum, quibus subditi laborant,
nulli succumbas. Turpissimum enim fue-
rit, si iis qui tibi subsunt, imperare cupiens
ita affectus esse deprehendaris, vt ne tibi
quidem ipsi præesse queas.

Caiο. 12.

Non te fugit, vir clarissime, vitium qui-
dem pestiferam voluptatem habere: virtu-
tem autem laborem cùm gloria nominis-
que splendore coniunctum. Siquidē glo-
ria sudoribus libenter irrigatur. Oportet
igitur illud fugere, hanc autem mordicus
retinere.

Eutonio Diacono. 13.

Qui virtutem contubernalem habent,
iis, qui ipsius expertes sunt, tantum præ-
stant, quātum homines belluis, & Angeli
hominibus antecellunt. Siquidem per fo-

rum tāquam luminaria quædam gradiuntur, simulatque in tenebris conspecti fuerint, aliorum oculos in se conuertentes. Quorum in numero cùm ipse sis, cura vt possessionem tuam retineas.

Hierio. 14.

Veri ac synceri virtutis amatores, & dū in corpore viuunt, vrbes dirigunt: & eo deposito, amoris ac desiderij aculeum relinquunt. Quocirca & clara atque insignia eorum monumenta sunt, & in honore posterij, & perpetua memoria, idque merito: virtutem enim adepti sunt, quæ ita natura comparata est, vt mors eam minimè attingat. Quòd si de diuino numine eadem nobiscum fctires, futura gloria commemorata te ad virtutis amorem vehementius acuissem & erexissem.

Serapioni correctori. 15.

Nihil æquè tam apud homines amplū ac præclarum, quàm apud Deum splendidum & laude dignum aliquem reddere solet, vt ea quidem, quæ velit efficere possit, semper autem benigna atque humana, & velit, & faciat. Quoniam igitur potestas in imperio inest, cura vt humanitas ei admisceatur: quo deposito etiam magistratu, clarum ac celebrem te præbeas. Nam si iracundiæ indulgeas, ac potentia tua & autoritate abutaris, gloriam tuam extingues, atque immanitatis & feritatis opinionem referes. Etenim iis, qui peccant veniam impertire, diuina quædam res est: è vestigio autem eos implacabili animo excruciare, belluina & serpentina. Ecquis igitur omiffa diuini numinis imitatione animalibus humi serpentibus similem se præbere in animum induxerit? Nemo profectò: nisi qui & diuinum metum, & humanam existimationem atque gloriam parui pendit.

Maroni. 16.

Medicus Hippocrates incurabili mor-

ρεύονται ἅρα τῆς ἀρετῆς, ὡς ἂν φάσκηρες ἐξαίφνης ἐν σιότητι φαίνονται, καὶ ὀπιστρέφοντες, πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἀλλοτρίων τὰς ὀφείας, εἰς τοῖνυ αὐτῶν τυγχάνων, ἔχου τὸ κτήματος.

Ιερῶ. ιδ.

Οἱ γνήσιοι τῆς ἀρετῆς ἐρασταί, καὶ ζῶντες ἐν σώματι, ὀρθῶς τὰς πόλεις, καὶ σποθόμενοι τὸ τοῦ ἐσχαταλείπασσι κεντρῶν τὸ πῶθ. ποιῶντο ὀπίσθημοι μὲν αὐτῶν οἱ τῶνοι, ἐν τιμῇ δὲ τὰ γεννη, διηγεκῆς δὲ ἡ μνήμη δικαίως. ἀρετὴν γὰρ ἐκτίσαντο, ἧς ὁ πέφυκεν ἀπλοῦς τελευτή, εἰ δὲ καὶ ὁμογενῶμονων ἡμῶν ἐτύχωνες ἐν τῇ περὶ τῶ θεῶν δόξῃ τῆς μελλούσης δόξης μνημονεύσας, ἐπέρωσα ἂν σε πλέον πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς ἔρωτα.

Σεραπίωνι κορρίνθου. ιε.

Οὐδὲν ἔπαυ καὶ παρὰ ἀνθρώποις ἐνδοξον, καὶ παρὰ θεῶν εὐδόκιμον οἶδε ποιεῖν, ὡς τὸ δυνάσασθαι μὲν ἂ ἐβλεπται παράθειν, ἀεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βούλεσθαι καὶ παράθειν. οὐκοῦν ἐπειδὴ τὸ δυνάσασθαι ἐν τῇ ἀρχῇ, παρρησι, τὸ φιλάνθρωπον τὸ τῶ κινάσασθαι, ἵνα καὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν αἰδιδμος γένοιτο. εἰ δὲ θυμῶ χρείσασθαι, καὶ τῇ ἐξέσασθαι σποχρήσῃ, σβέσῃ μὲν τὸ σαυτοῦ κλέος, θηρωδίας δὲ δόξασθαι σποσίση. τὸ μὲν γὰρ συγγνώμης ἀξιοῦ τοὺς πλάοντας θεῶν. τὸ δὲ παρὰ πόδας ἀπαραιτήτως κολάζειν, θηρωταρεπὲς καὶ οφιωδεις. τίς τοιγαροῦν παρὲς τὸ μμησασθαι τὸ γέιον τοῖς χαμηλῆς ἔρπουσιν ἐξομοιωθῆναι βουληθῆναι, ἔδεις πλὴν εἰ μήτις καὶ τοῦ γέιου φόβου καὶ τῆς τῶ ἀνθρώπων δόξης καταφρονῆσειεν.

Μάρωνι. ις.

Ο μὲν ἱατρικὸς ἰσχυρὸς ἐστὶν παρὰ
γέσθαι